

TESADÜFLERİN ANLAMI

Hiçbir karşılaşma tesadüf değildir.

Hiçbir hissediş, düşünüş, bakış, algılayış, seziş de öyle.

Hatta bunların tersi de tesadüf değil. Alışveriş yaptığımız market, yemek yediğimiz lokanta, su içtiğimiz çeşme, yürüdüğümüz kaldırım ve orada yanlarından birer yabancı olarak geçip gittiğimiz insanlar.

Tesadüf gibi görünen karşılaşmalar, yolu sorduğumuz herhangi biri, hafifçe çarptığımız insan.

Bize gülümseyen küçük bir çocuk önümüzden aniden uçuveren kuş...

Gün boyu yaşadığımız en basit olay bile herhangi bir zihinsel, fiziksel, ruhsal ya da duygusal bir olayın tetikleyicisi olur. Küçük ya da büyük...

Bazen hiç hesapta olmayan durumların içine çekiliveririz.

Hayal bile etmediğimiz olayları yaşarken buluruz kendimizi.

Bir martı çığlığı, bir satıcı bağıırışı, alır götürür bizi yıllarca ya da yollarca uzaklara...

Hem öğretmen hem de öğrenciyizdir her ilişkinin içinde.

Doğduğumuz aile, gittiğimiz okullar, sıra arkadaşımız, sevgilimiz, eşimiz, çocuğumuz vs.

Her ilişki, farklı bir yönümüzün aynasıdır. Ve bizler de onlar için birer aynayız.

Farkındalığımız yükseldikçe, durumları ve ilişkileri yaşarken, kendimizi ve yaşanılanları gözlemlemeye başlarız.

Ve eğer yaşadıklarımıza yüksek idrakle bakabilmeyi başarırsak, o ilişki ya da durumu ne için yaşadığımızı kavrarız.

Dügmelerimize en fazla basan insanlar, en iyi öğretmenlerimizdir.

O ilişkide kurban olmadığımızı anlar, ilişkinin bize neyi öğretmeye çalıştığını kavrarsak, dersimizi alır ve yolumuza devam ederiz.

Eğer bunu yapamazsak, o ilişkide ya da durum içinde tutsak olur, ya daha ağır durumlar yaşar ya da daha travmatik durumları (o dersi alıncaya, eksik

yönümüzü tamamlayıncaya, kendimizi düzeltinceye kadar) tekrar tekrar yaşamaya devam ederiz.

Bazen bazı insanların hayatına yalnızca katalizör olarak gireriz. Onların hayatlarında değiştirmesi gereken durumun düğmesine basar ve sessizce çekiliriz.

Ve yüksek farkındalık içinde kalırsak, yaşanan durumdan etkilenmeden, arkamıza bakmadan yolumuza devam ederiz.

Özet olarak, en büyük düşmanımız en iyi dostumuzdur aslında. Çünkü bizde en büyük değişime neden olur genellikle. Ve her karşılaşma kutsaldır.

Karşımızdaki insanın tanrısallığını kabul edip o şekilde yaklaşırsak, nefreti, öfkeyi, suçluluk duygusunu, o insana karşı sorumlu olduğumuz ve o ilişkiye mahkûm olduğumuz duygusunu ve kini söküp atarız varlığımızdan.

Yaşadığımız her durum, tanıştığımız her insan öğretmenimizdir. Ne kadar kısa sürede öğrenirsek öğrenmemiz gerekenleri, karmamızı çözüp, iç huzuruna, mutluluğa, ideal ilişkimize ve ruhsal bütünlüğe ulaşırız...

Alıntıdır